

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 6Sas/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0923100575
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Slavomír Podhorský
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:0923100575.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach sudcom Mgr. Slavomírom Podhorským, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., B. XX, právne zastúpeného JUDr. JCLic Tomášom Majerčákom, PhD., s.r.o., so sídlom Južná trieda 28, Košice, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 8. apríla 2020, takto

rozhodol:

- I. Žalobu zamietť.
- II. Účastníkom právo na náhradu trov konania pred správnym súdom a kasačného konania nepriznávať.

odôvodnenie:

- I. Administratívne konanie
1. Preskúmaným rozhodnutím rozhodol žalovaný ako príslušný odvolací orgán o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad zo dňa 22.05.2019 číslo: XXXX/XXXX-XX-XXX tak, že podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákona“) odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.
2. V odôvodnení citoval § 218 ods. 1, 2 zákona a uviedol, že Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod piaty zákona a v súlade s § 104 ods. 1 zákona, čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) tak, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.
3. Proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa podal odvolanie žalobca, ktorý odvolacie námietky konkretizoval.
4. Žalovaný ďalej citoval § 104 ods. 1, 6 zákona, čl. 61 ods. 1, ods. 2, čl. 65 ods. 5 písm. a), čl. 1 písm. j) základného nariadenia, čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) a uviedol, že podľa Oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Kežmarok, číslo: KK2/RSO/ZAM/2019/19126 zo dňa 02.04.2019 bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 27.03.2019. Žiadosť o dávku v nezamestnanosti si uplatnil v Sociálnej poisťovni, pobočka Poprad dňa 12.04.2019.

5. V období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 27.03.2015 do 26.03.2019, žalobca nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by mu bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. V zmysle § 104 ods. 1 zákona na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti sa vyžaduje doba poistenia v nezamestnanosti najmenej 730 dní v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Z uvedeného mal žalovaný za zrejmé, že žalobca ako navrhovateľ v zmysle § 104 ods. 1 zákona nespĺnil základnú podmienku priznania nároku na dávku v nezamestnanosti.

6. Žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že podľa spisového materiálu pracoval žalobca v posudzovanom období na území iného členského štátu Európskej únie - Talianska. Na preukázanie dĺžky poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých v rámci členského štátu Európskej únie je potrebné príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne predložiť formulár osvedčujúci obdobia, počas ktorých bola dotknutá osoba poistená v nezamestnanosti na území členského štátu Európskej únie, potvrdený príslušnou zahraničnou inštitúciou.

7. Vo formulári U1 zo dňa 27.03.2019, príslušná talianska inštitúcia osvedčila nasledovné údaje:
v bode 2.1.1 - obdobie poisteného zamestnania
od 19.03. 2015 do 19.11. 2015
od 04.03. 2016 do 13.11. 2016 a
od 22.11. 2016 do 26.03. 2019
v bode 3.2 - dôvod ukončenia zamestnania - ukončenie pracovnej zmluvy dohodou
v bode 6.2 držiteľ nemá nárok na dávky v nezamestnanosti od úradu, ktorý vydal formulár, pretože nepožiadaval o export dávky v nezamestnanosti.

8. Nakoľko v konaní o dávke v nezamestnanosti žalobca preukázal v posudzovanom období dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie bola Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad povinná posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

9. V zmysle čl. 61 ods. 2 základného nariadenia je možné zohľadniť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov členského štátu Európskej únie ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Výnimku z tohto pravidla predstavujú prípady uvedené v článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, t. j. prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba na území členského štátu Európskej únie zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky (v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia).

10. Žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Talianska do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie.

11. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, t. j. údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu a údajov osvedčených žalobcom v Žiadosti o dávku v nezamestnanosti a v podrobnom Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, ktoré boli Sociálnej poisťovni, pobočka Poprad predložené dňa 12.04.2019.

12. Centrum záujmov a bydlisko dotknutej osoby je v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia možné určiť na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

- a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov - v zmysle údajov, ktoré žalobca uviedol v Žiadosti o dávku v nezamestnanosti zo dňa 12.04.2019 sa na území Talianska zdržiaval od

marca 2015 do novembra 2015 a následne od marca 2016 do marca 2019, t. j. celkovo 3 roky a 8 mesiacov;

• b) situáciu žalobcu vrátane:

povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy - z informačného systému Sociálnej poisťovne bolo zistené, že pred odchodom do zahraničia bol žalobca poistený v nezamestnanosti na Slovensku počas pracovného pomeru, ktorý trval od 03.01.2015 do 28.02.2015 (t. j. 2 mesiace). V predchádzajúcom období bol na Slovensku vo viacerých pracovnoprávných vzťahoch, ktoré celkovo trvali 4 mesiace. Pracovná história žalobcu je spojená prevažne s Talianskom. V bode E. Žiadosti o dávku v nezamestnanosti zo dňa 12.04.2019 žalobca uviedol, že na území Talianska pracoval od marca 2015 do novembra 2015 a od marca 2016 do novembra 2016 v pracovných pomeroch dohodnutých na dobu určitú u zamestnávateľa Haidepark. Od 22.11.2016 do 26.03.2019 pracoval v spoločnosti Tischlerei Telser OHG. Tento pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 12.04.2019 žalobca uviedol, že tento pracovný pomer bol ukončený z podnetu zamestnávateľa, avšak príslušná talianska inštitúcia v bode 3.2 formulára U1 zo dňa 27.03.2019 uviedla, že posledný pracovný pomer žalobcu na území Talianska bol ukončený dohodou. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 12.04.2019 žalobca súčasne uviedol, že počas pobytu v Taliansku si zamestnanie na území Slovenska neľadalo. Na základe všetkých uvedených skutočností možno žalobcovu pracovnú situáciu v Taliansku hodnotiť ako pomerne stabilnú, s prioritnou orientáciou na taliansky pracovný trh;

• - jeho rodinného stavu a rodinných väzieb - žalobca sa na území Talianska nezdržoval s blízkou osobou. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 12.04.2019 žalobca uviedol, že na územie Slovenska sa vracal autom každé dva mesiace na štyri dni;

• - jeho bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná - žalobca na území Talianska ani na území Slovenska nevlastní nehnuteľnosť na bývanie. Počas výkonu zárobkovej činnosti v Taliansku býval v podnájme. Na území Slovenska býva v spoločnej domácnosti s rodičmi;

• - členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely - žalobca bol zamestnaný na území Talianska, takže daňové povinnosti si plnil na tomto území, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Taliansko.

13. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že podľa Rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12.06.2009 (o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 týkajúceho sa práv na dávky v nezamestnanosti úplne nezamestnaných osôb, ktoré nie sú cezhraničnými pracovníkmi a ktoré mali počas svojho posledného obdobia zamestnanosti alebo samostatnej zárobkovej činnosti bydlisko na území iného členského štátu, ako je príslušný členský štát), je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov (t. j. pracovníkov, ktorí sa do štátu bydliska spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň vracajú) a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu. Podľa názoru žalovaného už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dost' stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu.

14. V súlade s týmto rozhodnutím boli celková dĺžka pobytu, stabilita posledného zamestnania na území Talianska a prioritná orientácia na taliansky pracovný trh vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti (prítomnosť blízkych osôb na Slovensku, evidovaný trvalý pobyt na Slovensku, pravidelné návraty na Slovensko), ktoré žalobca uviedol ako väzby k Slovensku. Odvolací orgán mal zo spisového materiálu za preukázané, že počas výkonu zamestnania v Taliansku sa žalobca v tomto čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný čas aj mimopracovný čas, platil zákonné odvody i dane na území Talianska. Všetky tieto skutočnosti podľa žalovaného preukazujú vytvorenie centra záujmov žalobcu počas posledného zamestnania práve na území Talianska.

15. Za účelom dôsledného zistenia skutkového stavu veci, Sociálna poisťovňa, ústredie dňa 25.07.2019 listom číslo: XXXXX-X/XXXX-XX požiadala príslušnú taliansku inštitúciu o spoluprácu a o vyjadrenie názoru na centrum záujmov žalobcu počas jeho posledného zamestnania na území Talianska. Súčasne Sociálna poisťovňa, ústredie listom číslo: XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 25.07.2019 upovedomila žalobcu (prostredníctvom jeho právneho zástupcu) o predĺžení lehoty na rozhodnutie vo veci jeho nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s § 210 ods. 2 zákona. Nakoľko vyjadrenie príslušnej talianskej

inštitúcie nebolo Sociálnej poisťovni, ústredie doručené ani v predĺženej lehote na vydanie rozhodnutia, Sociálna poisťovňa, ústredie dňa 05.09.2019 vydala rozhodnutie číslo: XXXXX-X/XXXX-XX, ktorým podľa § 193 ods. 3 zákona prerušila konanie vo veci nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti.

16. Sociálna poisťovňa, ústredie dňa 16.12.2019 opätovne urgovala príslušnú taliansku inštitúciu vo veci určenia bydliska žalobcu počas jeho zamestnania na území Talianska, pričom v tejto žiadosti o spoluprácu uviedla, že ak príslušná talianska inštitúcia nesúhlasí s úsudkom Sociálnej poisťovne, ústredie, že bydlisko žalobcu bolo v predmetnom období na území Talianska, nech voči uvedenému vznesie námietky do 28.02.2020. Do dňa vydania tohto rozhodnutia Sociálnej poisťovni, ústredie nebolo doručené stanovisko príslušnej talianskej inštitúcie vo veci posúdenia bydliska žalobcu.

17. Nakoľko príslušná talianska inštitúcia v stanovenej lehote nevyvrátila ani nerozporovala voči záverom Sociálnej poisťovne, ústredie vo veci posúdenia bydliska žalobcu, žalovaný bol toho názoru, že možno vyvodiť, že s takýmto posúdením súhlasí, že mal žalobca v čase výkonu zárobkovej činnosti v Taliansku bydlisko na tomto území.

18. V súvislosti so žiadosťou žalobcu o dávku v nezamestnanosti konštatoval, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťné pre prípad nezamestnanosti. Pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma, aké väzby má žiadateľ v tejto krajine, ale doby poistenia dosiahnuté podľa jeho legislatívy sa zohľadnia automaticky, čo však nezabezpečuje automaticky vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

19. Žalovaný mal za to, že žalobca mal zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Talianska. Nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poistená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t. j. aj na územie Slovenskej republiky.

20. V prípade, keď nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania, a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 základného nariadenia, t. j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Doby poistenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu teda nemôže Sociálna poisťovňa zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti, preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti.

21. V odvolaní žalobca namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza zo zlej interpretácie právnych predpisov a nesprávne zisteného skutkového stavu. V rozpore s § 196 ods. 6 zákona žalobca uvedenú námietku bližšie nešpecifikoval a neuviedol, v čom podľa neho spočíva nesprávnosť interpretácie právnych predpisov a neuviedol ani žiadne skutočnosti, na základe ktorých považuje zistený skutkový stav veci za nesprávne zistený, príp. ktoré skutočnosti mali byť podľa jeho názoru v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti dôslednejšie zistené a preukázané. V prvostupňovom konaní a ani v odvolaní žalobca nenavrhol na zistenie skutkového stavu veci vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. V podrobnom Vyhlásení žiadateľa na účel posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 12.04.2019 mu bolo umožnené uviesť všetky skutočnosti, o ktorých sa domnieva, že môžu byť významné pri posudzovaní jeho centra záujmov počas pobytu v Taliansku. Na všetky skutočnosti zistené v konaní

o jeho nároku na dávku v nezamestnanosti bolo podľa žalovaného prihladené. Zistenie skutkového stavu veci teda považoval za presné a úplné.

22. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že aj keď pracoval v Taliansku, centrum jeho záujmov je na Slovensku, uviedol, že v súlade s čl. 65 ods. 2 základného nariadenia preukázanie zachovania bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí sa hodnotí najmä počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie. Skutočnosť, že žalobca si po návrate z Talianska presunul centrum svojich záujmov na Slovensko nie je teda pri posudzovaní jeho bydliska počas pobytu v Taliansku relevantná.

23. V odvolaní žalobca uvádza rôzne skutočnosti, o ktorých sa domnieva, že preukazujú zachovanie jeho bydliska na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v Taliansku:

- prítomnosť rodičov, súrodencov a priateľky na Slovensku - žalobca vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 12.04.2019 neuviedol, že počas jeho pobytu v Spojenom kráľovstve sa na Slovensku zdržiavali jemu blízke osoby. Poukázal na Rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. júna 2009, v ktorom je výslovne uvedené, že by nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu;
- ponechanie trvalého pobytu na Slovensku - pojem „trvalý pobyt“ nie je možné podľa žalovaného stotožňovať s pojmom „bydlisko“. V zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase. V nadväznosti na uvedené poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27.11.2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (v bode 26) konštatoval, že na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu, čo je do veľkej miery len administratívna skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu;
- pravidelné návraty na Slovensko - vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 12. apríla 2019 žalobca jednoznačne uviedol, že počas pobytu v Taliansku sa na Slovensko vracal každé dva mesiace na štyri dni. Tvrdenie žalobcu, uvedené neskôr v odvolaní, že počas posledného zamestnania na území Talianska sa vracal na Slovensko každé 3 týždne žalovaný považoval za účelové. Pri posudzovaní bydliska žalobcu žalovaný prihladol na skutočnosť, že sa pravidelne na územie Slovenska vracal, avšak uvedené, podľa jeho názoru, bez ďalšieho nepreukazuje zachovanie väzieb na Slovensku počas dlhodobého pobytu v zahraničí.

24. Na základe takto zisteného skutkového stavu dospela Sociálna poisťovňa, ústredie k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Konštatoval, že žalobcovi nevznikol nárok na dávku v nezamestnanosti v zmysle platného právneho stavu.

II.

Správna žaloba

25. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej. Namietal, že predmetné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci. Žiadal, aby správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vrátil mu vec na ďalšie konanie a zároveň žiadal, by mu boli nahradené trovy konania.

26. Zdôraznil tú skutočnosť, že nikdy neprejavil úmysel natrvalo, ba ani prechodne sa usadiť v Taliansku, nakoľko tam len vykonával svoju prácu. V D. chcel iba zarobiť financie, aby si mohol zabezpečiť bývanie v Lendaku. Na území Slovenskej republiky žalobca má centrum záujmu, nakoľko tu je jeho rodina, teda rodičia, súrodenci a rovnako aj priateľka žalobcu. Teda blízke osoby žalobcu žijú a bývajú na území Slovenskej republiky, ku ktorým sa stále pravidelne žalobca vracia. Na území Slovenskej republiky, v Lendaku, žalobca má trvalý pobyt, ktorý nikdy nebol zmenený. Spočiatku žalobca prichádzal domov k rodičom raz za dva mesiace na štyri dni, lebo po finančnej stránke to bolo náročné častejšie cestovať domov, ale neskôr už prichádzal domov na víkendy každé tri týždne, a to hlavne kvôli snúbenici.

Nakoľko žalobca vždy jazdil svojim motorovým vozidlom, tak ani nevedel, že to má preukázať a ako to má preukázať, že chodil domov. Sociálna poisťovňa žalobcu nikdy nevyzvala, aby preukázal, že cestoval autom na územie Slovenskej republiky, nevyzvala žalobcu, aby predložil doklady o zakúpení pohonných hmôt. Nevie, čo od neho požaduje Sociálna poisťovňa, preto ho mala za tým účelom vyzvať na objasnenie veci a predloženie dôkazov. Poukázal na opravy motorového vozidla realizované na území Slovenskej republiky, čo má svedčať o tej skutočnosti, že na územie Slovenskej republiky jazdil pravidelne a zdržiaval sa tu oveľa častejšie a dlhšie, než to uvádza Sociálna poisťovňa vo svojom rozhodnutí. V Taliansku iba pracoval.

27. Mal za to, že žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil spoluprácu so zahraničnou inštitúciou pri určení bydliska a tiež dostatočne neodôvodnil úmysel žalobcu o zachovanie jeho bydliska na území Slovenskej republiky napriek tomu, že žalobca žiadnym svojim konaním nenaznačil, že by sa chcel trvalo usadiť na území Talianska, že by si tam mal zakladať rodinné vzťahy s úmyslom sa tam trvalo usadiť.

28. Mal za to, že súčasťou skúmania a zistenia „miesta bydliska“ nie je len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska v Slovenskej republike, ale aj skúmanie reálnych podmienok existencie bývania v mieste pobytu - výkonu zamestnania. O tejto skutočnosti žalovaný nevykonával žiadne dokazovanie. Prítomnosť žalobcu na území Taliansku nemohol žalovaný považovať bez ďalšieho skúmania za trvalé a stabilné bez zisťovania aj otázok reálneho bydliska.

29. V rozhodnutí žalovaný na jednej strane konštatuje, že je potrebné pojem bydlisko chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas mimo pracovného času a že pre posúdenie bydliska je dôležitá aj rodinná situácia, rodinné väzby dotknutej osoby a povaha vykonávanej zárobkovej činnosti vo vzťahu k trvalosti, stabilite a dĺžke trvania, no napriek tomuto všeobecnému konštatovaniu v dôvodoch rozhodnutia žalovaný bližšie, vo vzťahu k individuálnej situácii žalobcu, tieto atribúty neskúmal a nevyhodnotil. Mal za to, že len stroho a formálne vyhodnotil skutkové okolnosti, ktoré mal k dispozícii z predloženého formulára, t. j. dĺžka pobytu žalobcu v zahraničí, periodicita návštev žalobcu na území Slovenskej republiky, charakter uzatváraných pracovných pomerov na dobu neurčitú v Taliansku, keď konštatoval, že žalobca pracoval v Taliansku určité obdobie, bez toho, aby skúmal skutočné dôvody odchodu žalobcu do zahraničia, jeho zotrvania v Taliansku a dôvody práce mimo Slovenskej republiky a samotný charakter pobytu v zahraničí, či už z hľadiska pracovného alebo osobného života, a tieto skutočnosti vyhodnotil v dôvodoch rozhodnutia. Domnieval sa, že sú dané kritériá pre spôsob určenia bydliska uvedené v čl. 11 Vykonávacieho Nariadenia č. 987/2009, ktorými sa určuje bydlisko nielen v prípade rozdielnych stanovísk inštitúcií pri určení bydliska osoby a rovnako sú to kritériá, z ktorých aj v tejto veci mal žalovaný vychádzať.

30. V súvislosti s rodinným stavom a rodinnými väzbami žalobcu uviedol, že žalobca je slobodný, bezdetný, na Slovensku má rodičov, súrodencov a snúbenicu, ktorých navštevoval, a teda sa spočiatku vracal domov raz za dva mesiace na štyri dni, ale neskôr už prichádzal domov na víkendy každé tri týždne. Tieto skutočnosti nepovažoval žalovaný za také, ktoré by preukazovali vytvorenie centra záujmov počas posledného zamestnania na území Taliansku na Slovensku. Žalobca poukazuje, že cesty na územie Slovenskej republiky vykonával z dôvodu návštevy rodičov, súrodencov a snúbenice. Žalovaný vzhľadom na periodicitu návštev na Slovensko vyhodnotil tieto skutočnosti ako skutočnosti, ktoré nepreukazujú centrum záujmov žalobcu. Mal za to, že práve snúbenica čakajúca na žalobcu doma - teda na Slovensku a bezdetnosť žalobcu nenasvedčujú tomu, že by 26-ročný človek mal záujem založiť si rodinu v Taliansku. Považoval za nepochopiteľný postoj žalovaného práve preto, lebo jeho kolegom a kamarátom z Lendaku, ktorí s ním pracovali v Taliansku, nachádzajúci sa v rovnakej situácii, teda boli bezdetní a slobodní, a im bola priznaná dávka v nezamestnanosti na Slovensku slovenskými štátnymi orgánmi, čo možno považovať za diskriminačné a rozdielne, hodnotené za takú istú situáciu. Rovnaké podmienky udeľovania dávky by mali byť pre všetkých z pohľadu právnej istoty občanov.

31. Mal za to, že bez podrobného a bezprostredného vypočítania žiadateľa o dávku v nezamestnanosti nie je možné určiť centrum záujmov dotknutej osoby podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Nakoľko závery žalovaného neboli doložené dostatočne vykonaným dokazovaním, najmä otázka rodinných väzieb, nemohol potrebné žalovaný posúdiť len na základe formalizovaného tlačiva, ktorého samotné vyplnenie len požadovaných údajov môže byť bez uvedenia súvislostí na ujmu samotného žiadateľa.

III.

Vyjadrenie žalovaného k žalobe

32. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zotrval na skutkovej a právnej argumentácii uvedenej v preskúmanom rozhodnutí a uviedol, že zistenie skutkového stavu bolo presné a úplné. Mal za to, že v konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti boli bez pochybností preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti - doba trvania poistenia v nezamestnanosti žalobcu na území dotknutého členského štátu Európskej únie, charakter vykonávanej činnosti na území Talianska, jeho rodinná aj bytová situácia a ktorý členský štát sa považuje za bydlisko žalobcu na daňové účely. Nakoľko žalobca nemal počas posledného zamestnania v Taliansku zachované bydlisko na území Slovenskej republiky a bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebol poistený v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, nebolo možné doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Talianska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby správny súd žalobu zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku.

IV.

Replika žalobcu

33. Žalobca zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu. Uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným je spornou skutočnosťou to, že žalovaný nepriznal žalobcovi nárok na dávku v nezamestnanosti, nakoľko posúdenie zachovania centra záujmov a bydliska žalobcu počas jeho pobytu a vykonávania zamestnania v Taliansku odôvodňuje záver, že dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Talianska nie je možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

34. Poukázal na tú skutočnosť, že z nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (základného nariadenia) vyplýva, že na účely výplaty dávky v nezamestnanosti orgánom Slovenskej republiky možno zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, ak si žiadateľ - teda žalobca počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie (Talianska) zachová centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky. Skúmanie okolností uvedených v čl. 11 vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby podľa názoru žalobcu nemožno jednoducho zúžiť len na posudzovanie dĺžky a stability zamestnania ako to posudzuje žalovaný. Je nevyhnutné vziať do úvahy aj ďalšie skutočnosti. Ako už uviedol žalobca v samotnej žalobe, ubytovanie a výkon práce aj po takmer štyroch rokoch práce na území Talianska nesvedčí o vytváraní si náležitého komfortu a súkromia s úmyslom alebo aj bez úmyslu usadiť sa v Taliansku, ale naopak, svedčí skôr o tom, že žalobca chce ušetriť počas tohto zamestnania čo najviac finančných prostriedkov, ktoré môžu byť následne využité na usadenie sa v rodnom štáte, teda založenie si rodiny a zabezpečenie bývania pre svoju rodinu. Limitovaný počet návštev žalobcu na územie Slovenska nemožno vzhľadom na vzdialenosť a cieľ pobytu na území Talianska a so zohľadnením možností pracovného voľna považovať za relevantný dôkaz zániku centra záujmov na území Slovenskej republiky. Možno však konštatovať, že žalobca síce pracoval takmer štyri roky na území Talianska, avšak na Slovensko sa vždy vracal, kedy sa mu len dalo. Keď mohol prísť, tak ihneď bol doma v Lendaku, aby bol so svojou najbližšou rodinou (rodičmi, súrodencami a snúbenicou), zároveň má žalobca na území Slovenskej republiky - v Lendaku trvalý pobyt, ktorý nikdy nebol zmenený. V obci Lendak je priam bežné, že otcovia rodín dlhodobo pracujú za hranicami Slovenskej republiky, avšak doma majú deti a manželky, teda ich centrum záujmov je v Lendaku. Iba tá skutočnosť, že žalobca je slobodný, nemôže samo o sebe znamenať, že centrum záujmov má tam, kde pre pracuje. Možno teda konštatovať, že žalobca síce trvalo pracoval takmer štyri roky na území Talianska, avšak na Slovensko sa vždy vracal kedy len mohol, a to nie len na všetky sviatky (vianočné sviatky, veľkonočné sviatky), ale vždy, kedy sa len dalo, vracal sa domov, k rodičom, súrodencom a snúbenici.

35. Nestotožnil sa s tvrdením, že za štát bydliska žalobcu na účely aplikácie čl. 61 a 62 základného nariadenia bude určený štát výkonu zárobkovej činnosti žalobcu, lebo celková dĺžka pobytu a stabilita zamestnania na území Talianska bola vyhodnotená silnejšie ako skutočnosti, ktoré uviedla ako väzby na Slovensku. Skutočnosť, že si žalobca nehľadal prácu na území Slovenskej republiky, v čase keď bol

zamestnaný v Taliansku, v žiadnom prípade podľa žalobcu nemôže svedčiť o skutočnosti, že centrum zachovania záujmov je v Taliansku. Je fakt, že na Slovensku toľko nezarobí, koľko zarobí v Taliansku. V D. pracoval iba preto, lebo tam niekoľkonásobne viac zarobil. Z platu, ktorý by zarobil, keby pracoval v rámci svojho bydliska, nikdy by si nevedel zabezpečiť bývanie pre svoju novú rodinu, ktorú si už žalobca zakladá, nakoľko 17.8.2020 bude mať sobáš.

36. Bol toho právneho názoru, že skutočnosť, že žalobca bol zamestnaný na území Talianska, tak si plnil daňové povinnosti na tomto území nepreukazuje skutočnosť, že štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania - Taliansko. Žalobca musel platiť dane na území Talianska, avšak zarobené finančné prostriedky v Taliansku si bral domov - na územie Slovenskej republiky, teda prinášal vklad na územie Slovenskej republiky, ktorá z toho má prospech, nakoľko môžu vzniknúť pracovné miesta a štát následne má aj príjmy z DPH a dane z príjmu. Mal za to, že skutočnosť, že príslušný orgán Talianska nereagoval na žiadosť žalovaného nemôže byť v žiadnom prípade vykladané tak, že súhlasil s tým, čo tvrdí žalovaný. V konečnom dôsledku, aj keď Slovenská republika vyplatí dávky v nezamestnanosti žalobcovi, následne Talianska republika zaplatí tieto dávky Slovenskej republike. Preto podľa jeho názoru nie je možné hovoriť o zneužívaní sociálneho systému žalobcom.

37. Mal za to, že súčasťou skúmania a zistenia tzv. miesta bydliska nie je len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska v Slovenskej republike, ale aj skúmanie reálnych podmienok existencie bývania o mieste pobytu - výkonu zamestnania. Prítomnosť žalobcu na území Talianska nemohol žalovaný považovať bez ďalšieho skúmania za trvalé a stabilné bez zisťovania aj otázky reálneho bydliska.

V.

Skorší rozsudok a konanie pred kasačným súdom

38. Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 6Sa/16/2020-52 zo dňa 25.02.2022 (ďalej iba „skorší rozsudok“) na verejnom vyhlásení rozsudku rozhodol tak, že podľa § 191 ods. 1 písm. c), e) SSP zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 8. apríla 2020 číslo: XXXXX-X/XXXX-XX a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania. Prechádzajúci správny súd mal za to, že žalovaný aj správny orgán prvého stupňa nesprávne vyhodnotili zistený skutkový stav vo veci, nakoľko mal za to, že pobyt žalobcu v Taliansku nemohol žalovaný bez ďalšieho dokazovania (len na základe formalizovaného tlačiva) považovať za trvalý a stabilný.

39. Proti tomuto skoršiemu rozsudku podal žalovaný kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) rozsudkom č.k. 7Ssk/170/2022 zo dňa 27.09.2023, a to tak, že skorší rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec vrátil Správneému súdu v Košiciach na ďalšie konanie a rozhodnutie.

40. Kasačný súd nesúhlasil s názorom správneho súdu, že zo strany žalovaného neboli riadne zisťované všetky skutočnosti relevantné pre ustálenie záveru nezachovania bydliska žalobcu, a teda centra jeho záujmov na Slovensku. Skutkové zistenia zadovážené žalovaným v súlade s citovanou právnou úpravou zákona o sociálnom poistení v spojení s koordinačnými nariadeniami Európskeho spoločenstva podľa kasačného súdu v dostatočnom rozsahu potvrdzujú správnosť záveru o nezachovaní bydliska a centra záujmov žalobcu na Slovensku. Dospel k záveru, že možno hovoriť o stabilnej orientácii žalobcu na pracovný trh v členskom štáte EÚ (Taliansku). Tieto závery podľa kasačného súdu nie sú spôsobilé zvrátiť ani ďalšie žalobcom tvrdené skutočnosti týkajúce sa jeho rodinných väzieb (rodičia, snúbenica), jeho úmyslu odchodu pracovať do Talianska výlučne za zárobkom s úmyslom sa vrátiť na Slovensko a založiť si rodinu. Vo vzťahu k právnemu názoru správneho súdu v skoršom rozsudku, ktorým zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného pre nedostatočne zistený skutkový stav (§ 191 ods.1 písm. e) SSP), správny súd neuviedol, aké dokazovanie je potrebné v ďalšom konaní vykonať a v akom rozsahu. Kritériá, ktoré krajský súd žiadal zohľadniť, podľa kasačného súdu nezodpovedajú právnej úprave ustanovenej v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Podľa kasačného súdu bolo možné ustáliť jednoznačný záver o tom, že žalobca si nezachoval bydlisko a centrum záujmov na Slovensku.

VI.

Relevantná právna úprava

41. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

42. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

43. Podľa § 23 ods. 2 písm. a) SSP sudca na správnom súde koná a rozhoduje o správnych žalobách v sociálnych veciach.

44. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

45. Podľa § 199 ods. 3 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

46. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

47. Podľa čl. 61 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia zo dňa 29.4.2004 (ďalej len základné nariadenie), príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

48. Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

49. Podľa čl. 65 ods. 2 základného nariadenia úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

50. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

51. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia na účely tohto nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva;

52. Podľa čl. 11 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len vykonávacie nariadenie), ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje Základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

- i. dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;
- ii. situáciu dotknutej osoby vrátane:
- iii. povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;
- iv. jej rodinného stavu a rodinných väzieb;
- v. vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;
- vi. v prípade študentov zdroja ich príjmov;
- vii. jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;
- viii. členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

53. Podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

54. Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení platnom v rozhodnom období (ďalej aj „zákon o sociálnom poistení“), poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

55. Podľa § 209 ods. 1 zákona o sociálnom poistení rozhodnutie organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

56. Podľa § 195 ods. 1 zákona o sociálnom poistení organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie.

57. Podľa § 195 ods. 3 zákona o sociálnom poistení organizačná zložka Sociálnej poisťovne pri posudzovaní veci objasňuje rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

VII.

Konanie pred správnym súdom

58. S účinnosťou ku dňu 1. júna 2023 začal svoju činnosť Správny súd v Košiciach. V súlade s § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Košiciach a z Krajského súdu v Prešove na Správny súd v Košiciach vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. V predmetnej veci je preto na konanie od 01.06.2023 príslušný Správny súd v Košiciach.

59. Správny súd v predmetnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 107 ods. 1, 2 SSP, v zmysle ktorého predseda senátu nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, len vtedy ak

- a) o to požiada aspoň jeden z účastníkov konania,
- b) vykonáva dokazovanie,
- c) to vyžaduje verejný záujem,
- d) je to na prejednanie veci potrebné alebo

e) tak ustanovuje tento zákon.

V ostatných prípadoch rozhoduje správny súd bez pojednávania.

60. Podľa ustanovenia § 137 ods. 4 SSP vo veciach, v ktorých správny súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením.

61. Správny súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (v súlade s § 107 ods. 2 SSP) a rozsudok vyhlásil dňa 11. februára 2025. Oznámenie o termíne verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené dňa 30. januára 2025.

62. Správny súd v Košiciach ako súd správny konajúc podľa zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v konaní o správnej žalobe v sociálnych veciach (§ 199 a nasl. SSP) preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa v právnych medziach správnej žaloby v sociálnych veciach (§ 203 ods. 1 SSP), ako aj priebeh administratívneho konania, ktoré predchádzalo ich vydaniu a bez nariadenia pojednávania (v súlade s § 107 ods. 2 SSP) dospel k záveru, že správna žaloba žalobcu nie je dôvodná, a je ju preto potrebné zamietnuť v zmysle ustanovenia § 190 SSP.

VIII.

Právny názor správneho súdu

63. Predmetom preskúmania správneho súdu v tomto konaní bolo rozhodnutie žalovaného číslo: XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 8. apríla 2020, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol v celom rozsahu a potvrdil napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad zo dňa 22.05.2019 číslo: XXXX/XXXX-XX-XXX, ktorým správny orgán prvého stupňa rozhodol tak, že podľa ustanovenia § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

64. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal toho, aby bolo preskúmvané rozhodnutie zrušené a vrátené žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. V žalobe žalobca namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 191 ods. 1 písm. c) SSP), nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d) SSP) a že zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy je nedostačujúce na riadne posúdenie veci (§ 191 ods. 1 písm. e) SSP).

65. Súd sa najprv zaoberal tými námietkami žalobcu, v prípade preukázania ktorých by bolo žalobou napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. Pre efektívny súdny prieskum je totiž nutné preverovanie zákonnosti začať od nepreskúmateľnosti (ktorá je zrušujúcim dôvodom napadnutého rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP), keďže táto je základnou prekážkou každého súdneho prieskumu (obdobne napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžf/68/2016 z 27. júna 2017). Správny súdny poriadok v ustanovení § 191 ods. 1 písm. d) upravuje ako jeden z dôvodov zrušenia v správnom súdnom konaní preskúmvaného rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy jeho nepreskúmateľnosť, a tú následne rozlišuje na nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov. O nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov ide okrem iného aj vtedy, ak sa správny orgán riadne nevysporiada so všetkými námietkami účastníkov konania, prípadne svoje rozhodnutie neodôvodní. Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa správny orgán posudzovanou vecou náležite zaoberal, neopomenul žiadne účastníkovské námietky, na tieto prihliadol a vysporiadal sa s nimi. Argumenty a závery správneho orgánu nesmú vzbudiť pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odôvodnenia musí rovnako plynúť vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie, ktorého odôvodnenie nespĺňa tieto náležitosti je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože nedáva dostatočné záruky, že nebolo vydané v dôsledku svojvôle. O nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť ide vtedy, ak je rozhodnutie nejasné alebo protirečivé.

66. Žalobca v tejto súvislosti predovšetkým namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného v tej súvislosti, že žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil spoluprácu so zahraničnou inštitúciou pri určení

bydliska a tiež dostatočne neodôvodnil úmysel žalobcu o zachovanie jeho bydliska na území Slovenskej republiky. Žalovaný za účelom náležitého zistenia skutkového stavu veci požiadal listom zo dňa 25.07.2019 príslušnú taliansku inštitúciu o spoluprácu a vyjadrenie názoru na centrum záujmov žalobcu počas jeho posledného zamestnania na území Talianska. Zároveň v rámci urgencie k uvedenej výzve pripojil aj doložku, že ak príslušná talianska inštitúcia nesúhlasí s úsudkom žalovaného, že bydlisko žalobcu bolo v predmetnom období na území Talianska, nech voči uvedenému vznesenie námietky do 28. februára 2020, pričom žiadne námietky vznesené neboli, preto žalovaný dospel k záveru, že žalobca mal v čase výkonu zárobkovej činnosti v Taliansku bydlisko na tomto území. Čo je však veľmi dôležité zvýrazniť, s poukazom na ustanovenie § 195 ods. 1, 3 zákona o sociálnom poistení, žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa pred vydaním rozhodnutia postupujú tak, aby presne a úplne zistili skutočný stav vecí, a na ten účel obstarávajú potrebné podklady na rozhodnutie. Pri posudzovaní vecí objasňujú rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti, bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech účastníka konania. Správny súd má za to, že správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný uvedeným spôsobom aj postupovali, keď za účelom presného a úplného zistenia skutkového stavu si vyžiadali aj uvedené stanovisko talianskej inštitúcie. Prípadne stanovisko mohlo byť či už v prospech alebo neprospech žalobcu, avšak inštitúcia zostala nečinná. Uvedený záver, ktorý si na základe tohto procesného postupu žalovaný osvojil však v žiadnom prípade nevychádza len z toho jediného dôkazu (procesného postupu talianskej inštitúcie), avšak uvedené vychádza z ďalších dôkazov a tvrdení žalobcu, ktoré boli správnymi orgánmi posúdené každé jednotlivo, ale aj spoločne vo vzájomnej súvislosti.

67. Správny súd má za to, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je dostatočne odôvodnené nie len v namietanej časti, ale aj v celosti, vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, spĺňa požiadavku úplnosti a presvedčivosti. Závery žalovaného vychádzajú z vykonaných dôkazov a z logických súvislostí. Správny súd preskúmal v tejto časti rozhodnutie žalovaného a nezistil nedostatočné odôvodnenie ani nezrozumiteľnosť, preto túto námietku považoval za nedôvodnú.

68. V konaní nebolo sporné, že žalobca v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie (od 27.03.2015 do 26.03.2019) nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by bol možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v zmysle § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

69. V posudzovanom období pracoval na území členského štátu Európskej únie - v Taliansku.

70. Správne orgány obidvoch stupňov konštatovali, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti, lebo v zmysle čl. 61 ods. 1, 2 v spojení s čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nepreukázal zachovanie pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky. S poukazom na čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia dospeli k záveru, že celková dĺžka pobytu, stabilita posledného zamestnania na území Talianska a prioritná orientácia na taliansky pracovný trh boli vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti (prítomnosť blízkych osôb na Slovensku, evidovaný trvalý pobyt na Slovensku, pravidelné návraty na Slovensko), ktoré žalobca uviedol ako väzby k Slovensku. Odvolací orgán mal zo spisového materiálu za preukázané, že počas výkonu zamestnania v Taliansku sa žalobca v tomto čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný čas aj mimopracovný čas, platil zákonné odvody i dane na území Talianska. Všetky tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov žalobcu počas posledného zamestnania práve na území Talianska.

71. Skorším rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sa/16/2020-52 zo dňa 25.02.2022 súd podľa § 191 ods. 1 písm. c), e) SSP predchádzajúci správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 8. apríla 2020 číslo: XXXXX-X/XXXX-XX, vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie a priznal žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania, nakoľko mal za to, že žalovaný aj správny orgán prvého stupňa nesprávne vyhodnotili zistený skutkový stav vo veci, nakoľko mal za to, že pobyt žalobcu v Taliansku nemohol žalovaný bez ďalšieho dokazovania (len na základe formalizovaného tlačiva) považovať za trvalý a stabilný.

72. Správny súd na tomto mieste poukazuje na právny názor kasačného súdu, ktorý vyslovil vo svojom rozsudku sp. zn. 7Ssk/170/2022 zo dňa 27.09.2023, ktorým bol skorší rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušený a vec bola vrátená Správne mu súdu v Košiciach na ďalšie konanie a rozhodnutie. Právny názor kasačného súdu vyslovený v rozhodnutí zo dňa 27.09.2023 je pre správny súd po zrušení

a vrátení veci na ďalšie konanie v zmysle § 469 SSP záväzný. Správny súd na uvedené rozhodnutie kasačného súdu priamo odkazuje a časť z jeho právnej argumentácie správny súd priamo prevzal do svojho rozsudku, nakoľko sa s touto stotožňuje.

73. Kasačný súd nesúhlasil s názorom správneho súdu, že zo strany žalovaného neboli riadne zisťované všetky skutočnosti relevantné pre ustálenie záveru nezachovania bydliska žalobcu, a teda centra jeho záujmov na Slovensku. Skutkové zistenia zadovážené žalovaným v súlade s citovanou právnou úpravou zákona o sociálnom poistení v spojení s koordinačnými nariadeniami Európskeho spoločenstva podľa kasačného súdu v dostatočnom rozsahu podľa jeho právneho názoru potvrdzujú správnosť záveru o nezachovaní bydliska a centra záujmov žalobcu na Slovensku.

74. Jednou z podmienok pre určenie bydliska v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia je dĺžka a trvalosť posudzovanej osoby na území dotknutých členských štátov (bod a)). Žalobca vo vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov potvrdil pobyt na území Talianska od 19.3.2015 do 27.3.2019 a talianska inštitúcia sociálneho zabezpečenia vo formulári U 1 potvrdila, že žalobca v Taliansku bol poistený od 19.03.2015 do 19.11.2015, od 04.03.2016 do 13.11.2016 a od 22.11.2016 do 26.03.2019. Už uvedené skutkové zistenia potvrdzujú dlhú dobu a trvalosť pracovného pobytu žalobcu (takmer štyri roky) na území Talianska v zmysle čl. 11 ods.1 vykonávacieho nariadenia.

75. Ďalšou podmienkou je situácia dotknutej osoby aj vo vzťahu ku kritériám vykonávanej činnosti na území členského štátu (Taliansko) C bod b)). Skutkové zistenia vyplývajúce z formulára U 1 potvrdzujú, že žalobca pracoval u troch zamestnávateľov, u prvých dvoch zamestnávateľoch potvrdených talianskou stranou na dobu určitú, u posledného zamestnávateľa taliansku inštitúciu vo formulári uviedla, že pracovný pomer bol ukončený dohodou, pričom žalobca vo vyhlásení uvádza skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. I uvedené skutkové zistenia potvrdili orientáciu žalobcu na taliansky pracovný trh, skutočnosť formy ukončenia pracovného pomeru u posledného zamestnávateľa v Taliansku pre posúdenie zachovania centra záujmov nie je relevantná i s prihliadnutím na to, že žalobca sám tvrdí, že v priestore Európskej Únie pracuje doposiaľ. Z uvedeného dôvodu možno hovoriť o stabilnej orientácii žalobcu na pracovný trh v členskom štáte EÚ (Taliansku).

76. Tieto závery nie sú spôsobilé zvrátiť ani ďalšie žalobcom tvrdené skutočnosti týkajúce sa jeho rodinných väzieb (rodičia, snúbenica), jeho úmyslu odchodu pracovať do Talianska výlučne za zárobkom s úmyslom sa vrátiť na Slovensko a založiť si rodinu. Pokiaľ ide o rodinné väzby, toto kritérium sa týka len rodinných príslušníkov, t. j. manžela/manželky, neplnoletých detí a nezapátených detí, ktoré dosiahli vek plnoletosti (čl. 1 písm. i) bod 2 základného nariadenia). Žalobca nepredložil ani nenavrhol žiadny dôkaz o tom, že by spĺňal uvedené kritériá. Vo vzťahu k rodičom a snúbenici žalobcu v nadväznosti na vyššie uvedené je potrebné konštatovať, že pre účely posúdenia zachovania rodinných väzieb rodičia a snúbenica nie sú blízkymi osobami.

77. V súvislosti s posudzovaním bytovej situácie žalobcu, najmä čo do ustálenia jej stability je potrebné poukázať na to, že skutočnosť, že žalobca býval v Taliansku v podnájme ešte automaticky nezakladá záver o tom, že centrum záujmov je i naďalej v Slovenskej republike, ale je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že takáto forma ubytovania nie je v daných podmienkach v Taliansku i v iných členských krajinách ničím neštandardným. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že podľa tvrdení žalobcu jeho bývanie v uvedených krajinách bolo počas jeho pobytu v zásade stabilné. Žalobcom tvrdená skutočnosť, že celé dni pracoval pre lepší zárobok a domov sa vracal každé dva mesiace na štyri dni, s úmyslom trvalého návratu na Slovensko a založiť si tu rodinu, taktiež bez ďalšieho podľa žalobcu nepreukazuje zachovanie centra záujmu žalobcu na Slovensku počas jeho pobytu v priestore Európskeho spoločenstva. Návrat žalobcu na Slovensko za týchto skutkových okolností preukazuje nanajväč nové založenie centra záujmov na Slovensku.

78. Vo vzťahu k právnemu názoru správneho súdu v skoršom rozsudku, ktorým zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného pre nedostatočne zistený skutkový stav (§ 191 ods.1 písm. e) /SSP), správny súd podľa kasačného súdu neuviedol, aké dokazovanie je potrebné v ďalšom konaní vykonať a v akom rozsahu. Kritériá, ktoré krajský súd žiadal zohľadniť, podľa kasačného súdu nezodpovedajú právnej úprave ustanovenej v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. V prípade, ak by posúdenie rôznych kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevedlo k určeniu bydliska, za rozhodujúci by sa

považoval úmysel tejto osoby tak, ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia).

79. Úmysel žalobcu, že sa chcel vrátiť na Slovensko, tohto času nie je relevantný, keďže postup podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda v prípade, pokiaľ i po posúdení splnenia podmienok stanovených v odseku 1 tohto článku zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 10Sžsk/5/2016). V zmysle čl. 11 ods. 2 je to vtedy, keď sa nepodarí dosiahnuť dohodu medzi inštitúciami v prípade ich rozdielneho stanoviska. V posudzovanom prípade však príslušná inštitúcia Talianska a príslušná slovenská inštitúcia nedospeli k rozdielnym záverom. Zo skutkového stavu vyplýva, že príslušná inštitúcia Talianska vo formulári U 1 zo dňa 27.03.2019 potvrdila pobyt a zamestnanie, ako aj obdobie poistenia žalobcu v Taliansku, čo žalovaný nerozporoval. Žalobca pritom sám potvrdil, že nárok na dávku v nezamestnanosti v Taliansku ako krajiny posledného zamestnania podľa talianskych predpisov si neuplatnil, čo žalobca v konaní pred správnym orgánom a ani v konaní pred súdom nespochyboval. Keďže žalovaný uvedené skutkové okolnosti príslušnej inštitúcie nerozporoval, následne zvolil postup priamej aplikácie kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia (pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžso/26/2016 a sp. zn. 7Sžsk/91/2020).

80. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam je možné ustáliť jednoznačný záver o tom, že žalobca si nezachoval bydlisko a centrum záujmov na Slovensku.

81. Správny súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a dôkazy, ako aj vzhľadom na právny názor kasačného súdu, ktorý je v zmysle § 469 SSP po zrušení a vrátení veci pre správny súd záväzný, dospel k záveru, že námietky žalobcu v správnej žalobe nie sú dôvodné, pričom žalovaný preskúmaným rozhodnutím rozhodol správne, keď odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa vo veci nepriznania nároku na dávku v nezamestnanosti zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

82. S poukazom na uvedené považuje správny súd rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu za vecne správne, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

83. O náhrade trov konania pred správnym súdom a trov kasačného konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania pred správnym súdom a kasačného konania. Žalobca nemal vo veci ani sčasti úspech, a preto nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote jedného mesiaca odo dňa doručenia rozsudku na Správny súd v Košiciach. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak a/ má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/, c/ je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť a/ označenie napadnutého rozhodnutia, b/ údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c/ opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), d/ návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne mu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a/ na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c/ účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e/ vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd, f/ nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g/ rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h/ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i/ nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j/ podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom